

NARNIA
GÜNLÜKLERİ VE
YÜZÜKLERİN EFENDİSİ
SERİLERİNE
İLHAM VEREN
KİTAP

Prensese ve Goblinler

GEORGE MACDONALD

carpe diem!

BÖLÜM I

Bir zamanlar, dağlar ve vadilerle dolu büyük bir ülke vardı. Bu ülke, krallıkla yönetilirdi. Krallık sarayı, dağlardan birinin üzerine inşa edilmişti ve oldukça görkemliydi. Hikâyemizin başkahramanı Ayrin, kralın kızıydı. Ancak Ayrin'in hayatı, pek de prenseslerinki gibi değildi.

Kraliçenin bünyesi çok zayıftı ve çeşitli hastalıklarla boğuşuyordu. Prensesin doğumundan kısa bir süre sonra da hayattan göçüp gitmişti. Bu yüzden prenses henüz bebekken, onu sıradan bir evde yaşayan sıradan insanların yanına yollamışlardı. Yarı kale yarı çiftlik evi olan bu korunaklı ve büyük ev, başka bir dağın, tepesine

yakın bir yerine inşa edilmişti. Prenses Ayrin orada büyüdü.

Prenses, tatlı bir kızdı ve hikâyemiz başladığı sırada yaklaşık sekiz yaşındaydı. Yüzü güzeldi, gözleri gece mavisini rengeydi.

Krallıktaki dağların içi, mağaralarla doluydu. Bu yeraltı mağaralarının bazılarında yer cüceleri, bazılarında da 'goblin' olarak adlandırılan garip varlıklar yaşıyordu. Sadece dağların en ıssız bölgelerinde ve gece olduğunda, açık havada toplandıkları söylenirdi. Bedenleri şekilsizdi ama zamanla bilgileri ve zekâları artmıştı. Goblinler, artık hiçbir ölümlünün yapamayacağı şeyleri yapabilecek hale gelmişlerdi. Ancak insanlara karşı zalimdir ve bu yüzden küçük prenses de tıpkı diğer insanlar gibi, geceleri dışarı hiç çıkmazdı. Ve yıldızlı gökyüzünü hiç görmemişti...

BÖLÜM II

Gökteki sisin, yağmur damlaları halinde büyük eski evin çatısından aşağı dö-küldüğü ve saçaklardan etrafa saçıldığı bir günde, prenses elbette dışarı çıkamamıştı. Küçük kız, tavanına gökyüzü resmi çizilmiş olan çocuk odasında, oyuncaklarıyla kaplı büyük bir masada oturuyordu. Sırtını sandalyenin arkasına yaslamıştı, başı öne eğikti ve elleri kucağındaydı. Ne yapmak istediğini bilmeyecek kadar sıkılmıştı. Derken dadısı odadan çıktı.

Bu bile onun için bir değişiklikti. Prens-es uyanır gibi oldu, etrafına bakındı. Son-ra sandalyesinden indi ve kapıdan dışarı koştu ama bu dadının çıktığı kapı değildi. Hiç kimse tarafından kullanılmıyor gibi

görünen, kurt yeniği meşeden yapılmış, tuhaf ve eski bir merdivenin dibine açılan başka bir kapıydı. Daha önce bu merdivenin altı basamağını çıkmıştı. Ama bugün, merdivenin tepesinde ne olduğunu öğrenmeye niyetliydi.

Merdivenden yukarı koşmaya başladı. Basamakların tepesine vardığında ise bir geçitle karşılaştı. Bu geçit, sağlı sollu kapılarla doluydu. Ayrin, yoluna devam etti. O kadar çok kapı vardı ki hiçbirini açmak istemedi. Geçidin sonuna kadar koştu ve yine kapılarla dolu başka bir geçide döndü. İki kez daha döndüğünde ve hâlâ kapılar ve sadece kapılar gördüğünde, korkmaya başladı.

Yağmur, çatıda büyük bir gürültü çıkarıyordu. Prens, geri dönmek istedi. Küçük ayak sesleri, yağmurun sesleri arasında yankılanırken son sürat merdivenlere ve güvenli olduğunu düşündüğü odasına doğru koşmaya başladı. En azından o, öyle sanıyordu ama aslında uzun zaman önce kaybolmuştu.

Biraz koştu, birkaç kez daha döndü ve sonunda korkmaya başladı. Her yerde odalar vardı ama merdiven yoktu! Kendini yere atan Ayrin, feryat figan ağlamaya başladı.

Ancak ağlaması uzun sürmedi çünkü o yaştaki bir prenesten beklenmeyecek kadar cesurdu. Derken ayağa kalktı ve elbisesinin üzerindeki tozu silkeledi. Sonra yine dönüş yolunu bulmaya karar verdi. Geçitlerin ve kapıların hepsi birbirine benzediği için bilmeden aynı yerden tekrar tekrar geçti. Sonunda bir köşede, yarı açık bir kapının ardında, bir merdiven gördü. Ama ne yazık ki yanlış yöne gidiyordu... Aşağı ineceğine, yukarı çıkıyordu. Merdiven çok dardı ve o kadar dikti ki elleri ve ayakları üzerinde dört ayaklı bir yaratık gibi yukarı çıktı.

BÖLÜM III

Tepeye vardığında kendini, üç kapılı, ve kare şeklindeki küçük bir odada buldu. Bir an durdu, küçük kafasında bundan sonra ne yapacağına dair bir fikir yoktu. Ama öylece dururken tuhaf bir uğultu duymaya başladı. Bu ses, nereden geliyor olabilirdi? Kulağını teker teker kapılara dayayıp dinledi ve sonunda sesin kaynağını buldu. Üçüncü kapının arkasında ne olabilirdi ki?

Oldukça korkmuştu ama merakı, korkusundan daha güçlüydü ve kapıyı yavaşça açıp içeri baktı. İçeride çok yaşlı bir kadın iplik eğiriyordu.

Yaşlı kadın, kafasını kaldırdı. Tatlı ve oldukça titrek bir sesle şöyle dedi:

“İçeri gel, canım! İçeri gel, seni gördüğüme sevindim.”

Kız söyleneni yaptı, hemen içeri girdi ve kapıyı arkasından nazikçe kapattı.

“Yaklaş canım” dedi yaşlı kadın.

Prenses, yine söyleneni yaptı. Yaşlı kadına yaklaştı ve yüzüne baktı.

“Gözlerin neden nemli çocuğum?” diye sordu yaşlı kadın.

“Ağlıyorum” diye cevap verdi prenses.

“Neden çocuğum?”

“Çünkü tekrar aşığı inmenin yolunu bulamadım.”

“Ama yukarı çıkmanın yolunu bulabildin.”

“İlk başta değil, uzun bir süre dolandıktan sonra...”

“Gözlerini silecek mendilin yok muydu?”

“Hayır.”

“Neden gözlerini silmem için bana gelmedin?”

“Burada olduğunuzu bilmiyordum. Bir dahaki sefere yaparım.”

“İşte, iyi bir çocuk!” dedi yaşlı kadın.

Sonra çarkını durdurdu, ayağa kalktı ve odadan dışarı çıkarak küçük gümüş bir leğen ve yumuşak, beyaz bir havluy-la geri döndü. Bu havluy-la, küçük nemli

yüzü yıkadı ve sildi. Prenses, yaşlı kadının ellerinin ne kadar pürüzsüz ve güzel olduğunu düşündü.

Nine, leğeni ve havluyu götürürken de küçük prenses onun ne kadar dik ve uzun boylu olduğunu görünce şaşırıldı. O kadar yaşlı olmasına rağmen hiç eğilmemişti. Üzerinde kalın, beyaz, ağır görünümlü dantelleri olan, siyah ve kadife bir elbise vardı. Saçları, siyah elbisenin üzerinde gümüş gibi parlıyordu. Odada çırık ve yanındaki sandalyeden başka bir şey yoktu.

Nine geri döndüğünde tekrar oturdu ve tek kelime etmeden eğirmeye başladı. Daha önce hiç çırık görmemiş olan Ayrin, yanında durup onu izlemeye koyuldu. Yaşlı kadın, prensese bakmadan şöyle dedi:

“Adımı biliyor musun çocuğum?”

Prenses, “Hayır, bilmiyorum” diye cevap verdi.

“Benim adım, Ayrin.”

“Benim adımı almışsın!” diye bağırdı prenses.

“Hayır, senin adını almadım. Asıl ben senin, kendi adımı almana izin verdim.”

“Bu nasıl olabilir?” diye sordu prenses şaşkınlıkla. “Benim adım her zaman vardı.”

“Kral baban, adımın almanıza bir itirazım olup olmadığını sordu. Elbette yoktu. Memnuniyetle izin verdim.”

Prenses, “Bana isminizi vermeniz çok nazik bir davranıştı, ayrıca çok güzel bir isim” dedi.

“Ah, isim... İnsanın hem verip hem de saklayabileceği şeylerden biridir. Bende böyle pek çok şey var. Kim olduğumu bilmek istemez misin, çocuğum?”

“Evet, çok isterdim.”

“Ben senin büyük büyük büyükanne-nim” dedi kadın.

“O da ne?” diye sordu prenses.

“Ben senin, babanın annesinin babasının annesiyim.”

“Ama nasıl olur? Bunu anlayamıyorum” dedi prenses.

“Sanırım anlayamazsın. Anlayacağını da sanmıyordum. Ama bu, söylemem için bir neden değil.”

“Doğru” diye cevap verdi prenses.

“Büyüdüğün zaman sana her şeyi açıklayacağım” diye devam etti kadın. “Ama şimdi bu kadarını anlayabilirsin: Buraya seninle ilgilenmek için geldim.”

“Geleli çok oldu mu? Dün müydü? Yoksa bugün müydü? Bugün olamaz çünkü çok yağmur olduğundan dışarı çıkamadım.”

“Sen geldiğinden beri buradayım.”

“Ne kadar uzun bir zaman!” dedi prenses. “Hiç hatırlamıyorum.”

“Hayır. Sanırım hatırlamıyorum.”

“Sizi daha önce hiç görmedim?”

“Hayır. Ama beni tekrar göreceksin.”

“Hep bu odada mı yaşıyorsunuz?”

“İçinde uyumuyorum. Sahanlığın karşı tarafında uyuyorum. Günün çoğunda burada oturuyorum.”

“Bundan hoşlanmadım. Benim çocuk odam bile çok daha güzel. Eğer benim büyük büyükannemseniz, sen de bir kraliçe olmalısınız.”

“Evet, kraliçeyim.”

“Tacınız nerede o zaman?”

“Yatak odamda.”

“Onu görmek isterim.”

“Bir gün göreceksin, bugün değil.”

“Dadım bana neden hiç söylemedi, merak ediyorum.”

“Dadın bilmiyor. Beni hiç görmedi.”

“Ama evde olduğunuzu bilen biri var, öyle mi?”

“Hayır, kimse bilmiyor.”

“Elli yaşında mısınız?”

“Hayır, ondan da fazla...”

“Yüz yaşında mısınız?”

“Hayır, ondan da fazla... Tahmin edemeyeceğin kadar yaşlıyım. Gel sana bir şey göstereyim.”

Eğirmeyi bıraktı. Ayağa kalktı, prensesin elinden tuttu, onu odadan dışarı çıkardı ve merdivenin karşısındaki kapıyı açtı. Prens, bir sürü tavuk ve civciv görmeyi bekliyordu ama bunun yerine önce mavi gökyüzünü, sonra da evin çatısını gördü. Çoğu beyaz bir sürü güzel güvercin etrafta dolaşüyor, birbirlerine selam veriyor ve anlayamadığı bir dilde konuşuyorlardı. Kız, sevinçle ellerini çırpı ve öyle bir karnat çırpma sesi yükseldi ki irkildi.

“Kümes hayvanlarımı korkuttun” dedi yaşlı kadın gülümseyerek.

Prens de gülümseyerek, “Onlar da beni korkuttu” dedi. “Ama ne güzel kümes hayvanları! Yumurtaları da güzel mi?”

“Evet, çok güzel... Ben sadece onların yumurtasını yiyerek besleniyorum.”

“Herhalde doymak için on, on beş tane birden yiyorsunuz?”

“Bu doğru. Şimdi geri dönmelisin, yoksa dadın meraktan perişan olacak. Her yerde seni arıyordur.”

“Burası hariç, her yerde...” diye yanıtladı prenses. “Ona büyük büyük büyükannemden bahsettiğimde ne kadar şaşıracak!”

“Evet, hem de çok!” dedi yaşlı kadın tatlı bir gülümsemeyle. “Ona her şeyi tam olarak anlatmayı unutma.”

“Anlatacağım. Lütfen beni ona geri götürür müsünüz?”

“Bütün yolu gidemem ama seni merdivenin başına kadar götüreceğim. Sen de hızla aşağıya, kendi odana koşarsın.”

Küçük prenses, elini yaşlı kadının elinin içine koydu. Yaşlı kadın da bir o yana bir bu yana bakarak, onu ilk merdivenin başına, oradan da ikinci merdivenin başına getirdi ve üçüncü merdivenin yarısına kadar prensesi bırakmadı. Dadısının onu bulduğunda çıkardığı sevinçli sesleri duyunca dönüp merdivenleri tekrar çıktı. Yaşına göre gerçekten de çok hızlı ve tatlıydı. Yaşlı yüzünde, tuhaf bir gülümsemeyle iplik eğirmeye oturdu.

BÖLÜM IV

“Neredeydin prenses?” diye sordu dadı Ayrin’i kollarına alarak. “Bu kadar uzun süre saklanman çok kaba bir davranış. Korkmaya başlamıştım.”

“Neden korkuyordun, dadıcığım?” diye sordu prenses.

“Boş ver” diye cevap verdi. “Belki başka bir gün anlatırım. Şimdi bana nereye gittiğini söyle?”

Prensес, “Çok büyük, kocaman, yaşlı büyükannemi görmeye gittim” dedi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu dadı, onun dalga geçtiğini düşünerek.

“Demek istediğim, büyük büyükannemle tanıştım. Ah, dadıcığım! Yukarıda nasıl güzel bir ninem var bilsen. Çok yaşlı

bir kadın! Ne kadar güzel beyaz saçları var! Gümüş fincanım kadar beyaz.”

“Ne saçmalıyorsun prenses!” dedi dadı.

“Saçmalamıyorum” diye karşılık verdi Ayrin, oldukça kırgın bir tavırla. “Sana, onun hakkında her şeyi anlatacağım. Senden çok daha uzun boylu ve çok da güzel...”

“Öyle mi!” dedi dadı.

“Ve güvercin yumurtasıyla beslenerek yaşıyor.”

“Büyük olasılıkla” dedi dadı.

“Ve boş bir odada oturup bütün gün iplik eğiriyor.”

“Buna hiç şüphe yok” dedi dadı.

“Ve tacını yatak odasında saklıyor.”

“Elbette, tacını saklamak için çok uygun bir yer. Onu yatakta takıyor, eminim.”

“Öyle bir şey demedi. Bu rahat olmazdı, değil mi? Babamın da tacını gece uyurken taktığını sanmıyorum. Ne dersin, dadı?”

“Bunu ona hiç sormadım. Sanırım takıyor.”

“Ve ben buraya geldiğimden beri de ninem orada, hem de uzun yıllardır.”

Ayrim’in söylediklerine inanmayan dadı, “Ne harika bir masal” dedi.

“Sen bana inanmıyorsun!” diye haykırıldı prenses, hayret ve kızgınlıkla.

“Sana inanmamı mı bekliyordun prenses?” diye sordu dadı. “Prenseslerin uydurma hikâyeler anlatma alışkanlığı olduğunu biliyorum ama bu hikâyelere inanılmasını bekleyen ilk kişi sensin” diye de ekledi dadı.

Prenses gözyaşlarına boğuldu.

“Ama bunlar tamamen doğru, dadıcığım.”

“Rüya gördün o zaman çocuğum.”

“Hayır, rüya görmedim. Yukarı çıktım ve yolumu kaybettim. Eğer o güzel nineyi bulmasaydım, asla dönüş yolunu bulamazdım.”

“Ah, öyle mi gerçekten?”

“Benimle gel ve doğruyu söyleyip söylemediğimi gör!”

“Yapacak başka işlerim var. Yemek vaktiniz geldi ve artık böyle saçmalıklar istemiyorum.”

Prenses gözlerini sildi. Akşam yemeğine oturdu ama neredeyse hiçbir şey yemedi. Akşama kadar tek kelime konuşmadı.